

МАРИЯ: /която между това е западила лампата, отива при него/ Господарятъ все тамъ ли е?/показва вратата на стаята на Жана/

ЖАНЪ: /безъ да вдигне глава/ Все тамъ!

МАРИЯ: /съ сълзи на очи/ Бедниятъ човѣкъ, жалъ ми е!

ЖАНЪ: Той е тъй съкрушенъ!

МАРИЯ: И ний сѣмо!

ЖАНЪ: Да! Но неговото е друго.

МАРИЯ: Разбира се, негово чедо е не е все едно!
/въ тоя мигъ вѣтрѣтъ духа вѣнъ по-силно, буря приближава. Завѣситѣ на дѣсния прозорецъ се пѣвѣватъ./

ЖАНЪ: /показва прозореца/ Затвори този прозорецъ.

Вѣтрѣ духа.

МАРИЯ: /отива къмъ прозореца/ Буря е.... Ахъ, да би могла да ни помете всичко тая нощъ. /чува се камбаненъ звѣнъ отъ близка черква/

ЖАНЪ: /вдига глава и се вслушва/ Какво е това?

МАРИЯ: /затваря прозореца/ Черковна камбана... бие